

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/179/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117215791
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6117215791.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Branislava Brezu v právnej veci žalobcu: RITRO Invest spol. s r.o. so sídlom L. Svobodu 2493/52, 058 01 Poprad, IČO: 44 540 973, právne zastúpeného: AKMG, s.r.o. so sídlom Dolná 6A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 800 589, proti žalovanému: Hokejový klub Poprad, a.s. so sídlom Športová 1397/1, 058 01 Poprad, IČO: 51 407 361, právne zastúpenému: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Námestie sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, v konaní o zaplatenie 5.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12C/43/2017-165 zo dňa 6.9.2018 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Pripúšťa sa, aby na miesto doterajšieho žalovaného HK Poprad, s.r.o. so sídlom Štefánikova 6, 058 01 Poprad, IČO: 36 506 176 vstúpila do konania spoločnosť Hokejový klub Poprad, a.s. so sídlom Športová 1397/1, 058 01 Poprad, IČO: 51 407 361.

II. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku I. a III.

III. Priznáva sa žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len súd prvej inštancie) rozhodol takto, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 20.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.000,- eur od 8.12.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5.000,- eur od 18.12.2015 do zaplatenia, a s úrokom z omeškania o výške 5 % ročne zo sumy 10.000,- eur od 16.2.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Zastavuje konanie v časti uplatneného príslušenstva nad 5 % ročne zo sumy 5.000,- eur od 8.12.2015 do zaplatenia.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške nároku rozhodne súd I. inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vec právne posúdil, okrem iného, podľa ust. § 3 ods. 1, 2, § 22 ods. 1, 2, § 39, § 524 ods. 1, 2, § 563, § 657, § 658 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ako aj podľa § 135a Obchodného zákonníka a uviedol, že uznesením zo dňa 31.1.2018 spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp.zn. 12C/43/2017, 12C/44/2017 a 12C/45/2017. Žalobca

preukázal, že je postupníkom pohľadávok od postupcov V. U. U. a U. N. vyplývajúcich zo zmlúv o pôžičkách, ktoré dňa 7.12.2015 a 19.2.2015 uzavrel so žalovaným V. U. U. a dňa 17.12.2014 U. N.. Zmluvy o pôžičkách obsahujú výšku pôžičky, ako aj podmienky ich splatnosti. Žalovaný pôžičky v stanovenej lehote splatnosti neuhradil ani žalobcovi, ani pôvodným veriteľom. Neuznal dôvodnú procesnú obranu žalovaného, ktorá predstavovala tvrdenie o rozpore záujmov štatutárneho zástupcu žalovaného V. U. U. v čase poskytovaných pôžičiek, ktorý na jednej strane mal pôžičky poskytovať ako fyzická osoba a zároveň ako tá istá osoba mal podpisovať zmluvy o pôžičke ako konateľ žalovaného. Z toho dôvodu mali byť právne úkony uzavreté štatutárnym zástupcom pre rozpor s dobrými mravmi a v neprospech zastúpeného, teda žalovaného, neplatné. Základom obrany žalovaného bolo tvrdenie, že finančné prostriedky vôbec neboli poskytnuté a že samotný požičiavateľ sa mal v mediálnych výstupoch zmieniť o získaní značných finančných prostriedkov v roku 2015. Pri posudzovaní rozporu medzi záujmami zástupcu a zastúpeného treba vychádzať z povahy konkrétneho právneho úkonu, ako aj zo všetkých okolností prípadu, aby bola zabezpečená ochrana záujmov zastúpeného. Zákon sankcionuje porušenie § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka absolútnou neplatnosťou právneho úkonu zástupcu uskutočneného v mene a na účet zastúpeného. Aj keď štatutárny orgán právnickej osoby nie je zástupcom, uvedené ustanovenie Občianskeho zákonníka je analogicky použiteľné aj v prípadoch, v ktorých sú záujmy štatutárneho orgánu právnickej osoby v rozpore s jej záujmami. Použitie analógie prichádza však do úvahy len vtedy, ak rozpor záujmov nerieši špeciálna právna úprava. Pri strete záujmov konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným je špeciálnym predpisom riešiacim túto otázku Obchodný zákonník predovšetkým v ust. § 135a ods. 1. Porušenie stanovených povinností konateľa je spojené so zodpovednosťou konateľa za škodu. Obchodný zákonník napríklad v ust. § 132 ods. 2 počíta aj so situáciou, keď konateľ uzavrie zmluvu, pri ktorej je druhou zmluvnou stranou on sám. V každom konkrétnom prípade je potrebné skúmať, či nedochádza k stretu záujmov medzi spoločnosťou a jej štatutárnym orgánom a či tento stret je riešiteľný podľa ustanovení Obchodného zákonníka. V opačnom prípade prichádza do úvahy analogické použitie § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Samotné personálne prepojenie obchodných spoločností nie je protiprávne. Správanie sa týchto osôb však musí byť obvyklé, poctivé a spravodlivé a nesmie ísť o konanie v rozpore so základnými, v spoločnosti prevládajúcimi morálnymi zásadami. Keďže dodržiavanie dobrých mravov je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, právne úkony priečiace sa dobrým mravom sú podľa § 39 OZ považované za neplatné. V predmetnom spore z predložených účtovných dokladov a hlavne výpovede svedkov mal preukázané, že finančné prostriedky žalovanému na základe uzavretých zmlúv o pôžičke aj fyzicky poskytnuté boli, boli zaúčtované a následne použité na účel definovaný v samotných pôžičkách. U U. N. neexistuje rozpor v zastúpení. U pôvodného veriteľa U. U., ktorý bol zároveň štatutárnym zástupcom žalovaného, rovnako súd prvej inštancie takýto rozpor proti záujmom žalovaného nezistil. Nie je možné tvrdiť, aby spôsob získania finančných prostriedkov žalovaným poskytnutím bezúročnej pôžičky bol v rozpore s dobrými mravmi, prípadne konaním v rozpore so základnými v spoločnosti prevládajúcimi morálnymi zásadami. V mediálnom výstupe požičiavateľ poukazoval tak na dlhy v roku 2015, ako aj na aktíva nadobudnuté jeho pričinením v rovnakom období, z čoho nie je možné konštatovať akékoľvek závery o aktuálnej finančnej situácii žalovaného v čase poskytovaných pôžičiek. Je pravdou, že konateľ spoločnosti mal žalovanému v roku 2015 požičať finančné prostriedky v značnej výške, čo je zrejmé z listu V. U. U. adresovaného žalovanému s obsahom oznamujúcim postúpenie pohľadávok. Ak obrana žalovaného mala daným tvrdením spochybniť skutočné poukázanie finančných prostriedkov, v prerokovanej veci takéto poukázanie preukázané bolo. Z vykonaných dôkazov mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovanému boli v dňoch uzavretia písomných zmlúv o pôžičkách reálne odovzdané finančné prostriedky buď v hotovosti do pokladne, resp. na firemný účet. V konaní vykonané dôkazy pokladal súd prvej inštancie za postačujúce pre rozhodnutie vo veci a z dôvodu hospodárnosti konania zamietol návrh žalovanej strany na doplnenie dokazovania nariadením znaleckého dokazovania. Zároveň priznal žalobcovi aj úrok z omeškania s poukazom na ust. § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. odo dňa nasledujúceho po splatnosti pohľadávok a pri pôžičke vo výške 10.000,- eur odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí výzvy na úhradu peňažnej pohľadávky. V späťvzatej časti uplatneného príslušenstva súd prvej inštancie podľa ust. § 145 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) konanie zastavil (výrok II.). O trovách konania rozhodol podľa § 255 a § 262 CSP a plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške nároku rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok III.).

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal žalovaný odvolanie. Mal za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho

rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, preto z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania. S poukazom na ust. § 39 OZ uviedol, že na žalobcu boli postúpené pohľadávky z viacerých zmlúv o pôžičke, pričom veriteľmi pri jednotlivých pôžičkách boli rôzne subjekty. V.. U. bol veriteľom pri 11 pôžičkách, avšak okrem toho došlo k uzavretiu obdobných zmlúv v rozpätí rokov 2013 až 2015 aj s mnohými inými fyzickými osobami. Je nepravdepodobné, že tieto osoby (veritelia) v jeden moment sa rozhodli postúpiť svoje pohľadávky na jediného postupníka. Vo vzťahu k pôvodnému veriteľovi - V.. U.ovi zdôraznil, že v rokoch 1996 až do roku 2015 pôsobil u žalovaného v rôznych pozíciách a k postúpeniu svojich tvrdých pohľadávok pristúpil až potom, čo bol z funkcie odvolaný. Nie je tiež zrejmé, či tento vôbec disponoval tak vysokou finančnou hotovosťou, aby mohol žalovanému poskytnúť opakovane pôžičky, napr. za rok 2015 v sume celkovo 46.100,- eur. Svedok V.. U. pritom verejne v médiách prehlasoval v súvislosti s financovaním popradského hokeja, že klubu zabezpečil dotácie cez rôznych sponzorov až do výšky 190.000,- eur v roku 2015. Poukázal tiež na to, že „pôžičky“ zneli na sumy relatívne nízke (do 5.000,- eur, okrem 2 - 10.000,- eur), čím malo byť zabezpečené, aby tieto prevody nemuseli byť realizované bankovým prevodom, ale len v hotovosti. Účelom uzatvárania opakovaných zmlúv o pôžičke s rôznymi osobami mali byť získané finančné dary na zabezpečenie chodu klubu. Rovnako poukazoval na prepojenie medzi pôvodným veriteľom (v tomto konaní svedkom V.. U.om) a žalovaným a na názor v rozsudku NS SR sp.zn. Obdo V 53/2003 so záverom, že uvedený svedok ako konateľ využil svoju funkciu a v rozpore s dobrými mravmi umelo fabrikoval zmluvy o pôžičke, z ktorých poskytnuté prostriedky sa nemali vrátiť, avšak po jeho odvolaní z funkcie sa ich úhrad začal domáhať. Medzi vtedajším veriteľom a žalovaným bolo dohodnuté, že „požičané“ prostriedky sa „veriteľovi“ vracat' nebudú, pretože v skutočnosti v nich išlo o dar. Podľa žalovaného išlo jednoznačne o simulovaný právny úkon urobený s úmyslom obísť zákon, keď po formálnej stránke zmluva o pôžičke síce má náležitosti tejto zmluvy požadované zákonom, avšak medzi stranami bolo dohodnuté, že poskytnuté prostriedky sa vracat' nebudú a že v nich ide v skutočnosti o dar. Až po odvolaní pôvodného veriteľa z funkcie v klube došlo k postúpeniu pohľadávok a k ich vymáhaniu. Mal preto za to, že zmluva o pôžičke je neplatným právnym úkonom, keďže v nej išlo o simulovaný právny úkon, ktorým bol zastretý iný právny úkon, a to darovacia zmluva. V mnohých prípadoch napriek skutočnosti, že „pôžička“ bola poskytnutá napr. už v roku 2013, pôvodní veritelia nikdy nepristúpili k vymáhaniu pohľadávok a žalovaného nežiadali o vrátenie pôžičky a k tomuto pristúpili až po konaní vo vzájomnej zhode, keď v jeden okamih všetci svoje pohľadávky postúpili žalobcovi. Okrem toho minimálne na strane žalovaného absentuje vôľa uzavrieť zmluvu o pôžičke, keď žalovaný jednoznačne pristúpil k danému modelu, ktorý navrhol samotný svedok a bývalý konateľ žalovaného V.. U. - teda zabezpečenie finančných prostriedkov na bežný chod klubu, výplaty hráčov a úhrady faktúr klubu simulovanou pôžičkou. Žalovaný však konal v presvedčení, že ide o dar a teda, že poskytnuté prostriedky sa vracat' veriteľom nebudú.

4. K odvolaniu zaslal vyjadrenie žalobca s poukazom na skutočnosť, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, na základe ktorého úplne zistil skutkový stav, správne aplikoval príslušné ustanovenia právneho predpisu a v nadväznosti vyvodil správny právny záver, ktorý aj náležite odôvodnil, a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby napádaný rozsudok ako vecne správny potvrdil a aby žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu. V súvislosti s odvolacou námietkou, že zmluva o pôžičke zo dňa 7.12.2015, zo dňa 17.12.2014 a zo dňa 19.2.2015 sú neplatnými právnymi úkonmi, pretože v nich išlo údajne o simulované právne úkony, ktorými mali byť zastreté iné právne úkony, a to darovacie zmluvy zdôraznil, že žalovaný pred súdom prvej inštancie pravdivosť tohto tvrdenia nepreukázal a žiadny dôkazný prostriedok ani len nenaznačil, že by sa v danom prípade malo jednať o dary, resp., že by zmluvné strany mali takýto úmysel. Práve naopak, v konaní bolo preukázané, že zmluvy o pôžičkách boli riadne uzavreté, majú všetky náležitosti a na ich základe boli žalovanému poskytnuté titulom pôžičiek peňažné prostriedky a poskytnutie týchto prostriedkov je aj v účtovníctve žalovaného zaúčtované ako pôžičky. V súvislosti s tvrdením v odvolaní, že „na strane žalovaného absentuje vôľa uzavrieť zmluvu o pôžičke“ poukazoval na znenie čl. II. ods. 1-5 a čl. IV. ods. 5 zmluvy o pôžičke zo dňa 7.12.2015, čl. II. ods. 1-5 a čl. IV. ods. 5 zmluvy o pôžičke zo dňa 17.12.2014, ako aj čl. I. ods. 1-5 v spojení s čl. II. ods. 1 a čl. III. ods. 6 zmluvy o pôžičke zo dňa 19.2.2015. V prípravnom úkone urobenom v písomnej forme je právne významná iba vôľa účastníkov vyjadrená v písomnom texte a zámery účastníkov, ktoré vyjadrené v písomnom texte neboli alebo sú odlišné od zámerov zachytených v listine, sú právne bezvýznamné. Skutočná vôľa konajúcich účastníkov teda spočívala práve v uzatvorení zmlúv o pôžičkách. Uvedené zmluvy o pôžičke zodpovedali vôli ich účastníkov, teda vôli pôvodných veriteľov - V.. U. U./U. N. a žalovaného. Z uvedených zmlúv

o pôžičke rozhodne nevyplýva, že by úmyslom konajúcich účastníkov bolo darovanie poskytnutých prostriedkov. Účastníci zmlúv o pôžičke nepredstierali úkony - uzatvorenie zmluvy o pôžičke zo dňa 7.12.2015, zo dňa 17.12.2014 a zo dňa 19.2.2015 za účelom zastretia iných úkonov - darovacích zmlúv. Uvedené zmluvy o pôžičke spĺňajú všetky náležitosti zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka a súčasne spĺňajú všetky náležitosti právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nepredložil žiadne relevantné dôkazy na preukázanie jeho tvrdenia o nedostatku jeho vôle uzavrieť zmluvu o pôžičke zo dňa 7.12.2015, ako ani zmluvy o pôžičke zo dňa 17.12.2014 a zo dňa 19.2.2015. Rovnako tak žalovaný nijakým spôsobom nepodložil svoje tvrdenie, že uzavretím uvedených zmlúv o pôžičke zmluvné strany zastierali iné právne úkony, a to darovacie zmluvy. Žalovaný účelovo chce sa vyhnúť plneniu svojich záväzkov a bez preukázania pravdivosti svojich tvrdení opakovane poukazuje na ničím nepodložené a zavádzajúce informácie. Tvrdenia žalovaného tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolaní vo vzťahu k pôvodnému veriteľovi V.. U. O. sú irelevantné a nijakým spôsobom nepreukazujú, že k poskytnutiu pôžičky nedošlo. Naopak z výsluchu svedka V.. U. na pojednávaní dňa 19.4.2018 vyplynulo, že sa stávalo, že peniaze od sponzorov neprišli načas a bolo treba uhrádzať odvody poisťovniam, platy hráčom, DPH a v týchto prípadoch poskytovali klubu pôžičky, buď on alebo jeho priatelia. Keď už horelo, teda hráči odmietali nastúpiť na zápas alebo nebolo za čo vycestovať, tak peniaze vložili do klubu ako pôžičku a vedeli, že keď prídu peniaze od sponzorov, pôžičky sa vrátia. Klub aj v minulosti fungoval na pôžičkách, ktoré sa priebežne potom splácali. Dané pôžičky sa nevyplatili, pretože on skončil vo funkcii koncom roku 2015 a ľudia, ktorí nastúpili po ňom, tieto pôžičky vôbec neriešili. Rovnako aj svedok U. N. (pôvodný veriteľ zmluvy o pôžičke zo dňa 17.12.2014) opakovane pred súdom uviedol, že poskytol žalovanému pôžičku.

Tvrdenie žalovaného, že malo ísť vlastne o finančné dary pre klub, žalobca považuje bez podloženia žiadnych relevantných dôkazov za vyfabulované, zavádzajúce a nanajvýš účelové, ktorým sa žalovaný snaží oddialiť plnenie svojich záväzkov. Rovnako k ďalším odvolacím námietkam ohľadne údajného nekonania V.. U. v záujme žalovaného, údajnej jeho nemožnosti mať dostatok prostriedkov na poskytovanie opakovaných pôžičiek uviedol, že žalovaný sa obmedzuje len na tvrdenia bez predloženia relevantných dôkazov, pričom bolo na žalovanom, aby dôkazné bremeno uniesol. Subjektívne a nepodložené pocity a domnienky žalovaného nemajú žiadnu oporu v skutkovom a právnom stave. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že došlo k uzatvoreniu zmlúv o pôžičke s poukazom na fotokópiu príjmového pokladničného dokladu zo dňa 7.12.2015 a zo dňa 7.12.2014, ako aj fotokópiu výpisu z účtu žalovaného vo Q. H. z februára 2015. Rovnako z výsluchu svedkov bolo zistené, že finančné prostriedky žalovanému na základe uzavretých zmlúv o pôžičke boli v dňoch uzavretia písomných zmlúv o pôžičkách reálne odovzdané buď v hotovosti do pokladne, resp. na firemný účet, boli zaúčtované a následne boli použité na účel definovaný v samotných pôžičkách.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. V priebehu odvolacieho konania podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 3.4.2019 žalobca podal návrh na zmenu strany sporu na strane žalovaného z dôvodu, že v priebehu sporu boli zo súčasného žalovaného HK Poprad spol. s r.o. so sídlom Štefánikova 6, Poprad prevedené povinnosti, o ktorých sa v spore koná, na nový právny subjekt, a to spoločnosť: Hokejový klub Poprad, a.s. so sídlom Športová 1, Poprad, o čom ako dôkaz zaslal fotokópiu výpisu z obchodného registra, ako aj fotokópiu zmluvy o predaji podniku zo dňa 13.8.2018.

7. Podľa § 80 ods. 1, 2, 3 CSP, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

(2) Súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

(3) Ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

8. Nakoľko z obsahu spisu a žalobcom predložených listinných dôkazov bolo preukázané, že Zmluvou o predaji podniku zo dňa 14.8.2018 došlo k prevodu práv a povinností z pôvodného žalovaného HK Poprad spol. s r.o. na Hokejový klub Poprad, a.s., tak ako to vyplýva aj z prílohy Zmluvy o predaji podniku, kde v zozname záväzkov sú uvedené aj predmetné súdne spory (pôvodne vedené pod sp.zn. 7Up/73/2017, 9Up/73/2017 a 7Up/74/2017, v súčasnosti spojené na spoločné konanie v predmetnej právnej veci), odvolací súd pripustil vstup spoločnosti Hokejový klub Poprad, a.s. namiesto pôvodného žalovaného HK Poprad spol. s r.o.

9. Nakoľko z obsahu odvolania vyplynulo, že žalovaný napáda rozsudok vo vyhovujúcej časti (výrok I.), odvolací súd posudzoval len tento výrok a súvisiaci výrok III. o trovách konania a výrok II., ktorým bolo zastavené konanie v časti uplatneného príslušenstva nad 5 % ročne zo sumy 5.000,- eur od 8.12.2015 do zaplatenia, keďže nebol predmetom odvolania, v zmysle § 367 ods. 2 CSP nadobudol právoplatnosť.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II.ÚS 78/05).

11. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

12. Jedným z odvolacích argumentov žalovaného bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/7/2010).

13. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

14. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutých výrokov a poukazuje na správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, a to aj ohľadne právneho posúdenia. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd udáva, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto sa obmedzuje iba na skonštatovanie správnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a len na zdôraznenie jeho správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

15. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že právny predchodca žalobcu V. U. U. uzatvoril s HK Poprad spol. s r.o. (právnym predchodcom terajšieho žalovaného) dňa 7.12.2015 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej ako veriteľ požičal žalovanému sumu 5.000,- eur a to bezúročne za účelom úhrady poistného, do sociálnej a zdravotnej poisťovne, úhradu faktúr dodávateľa, stravné. Lehota na vrátenie pôžičky bola stanovená do 7.12.2016. O poskytnutí bezúročnej pôžičky bol dňa 7.12.2015 vyhotovený príjmový pokladničný doklad. Rovnako z vykonaného dokazovania vyplynul jednoznačný záver, že došlo aj k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke dňa 17.12.2014, v zmysle ktorej pôvodný veriteľ U. N. poskytol žalovanému pôžičku vo výške 5.000,- eur, na základe ktorej U. N. prenechal žalovanému peňažnú sumu vo výške 5.000,- eur titulom bezúročnej pôžičky za účelom úhrady miezd zamestnancov, faktúr dodávateľov, hráči, tréneri. Lehota na vrátenie pôžičky bola stanovená do 17.12.2015. O poskytnutí bezúročnej pôžičky bol vyhotovený príjmový pokladničný doklad zo dňa 17.12.2014. Tiež bolo preukázané, že došlo aj k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke zo dňa 19.2.2015, v zmysle ktorej pôvodný veriteľ V. U. U. poskytol žalovanému pôžičku vo výške 10.000,- eur, a to vkladom na bankový účet žalovaného, čo vyplynulo z fotokópie výpisu z účtu žalovaného vo Q. H. z mesiaca február 2015. Uvedené skutočnosti vyplynuli aj z výsluchov svedkov I. D., V. U. U., U. N. a I. I., z ktorých výpovedí navyše aj vyplynulo, že finančné prostriedky boli žalovanému na základe uzavretých zmlúv

o pôžičke reálne odovzdané buď v hotovosti do pokladne alebo na firemný účet, tieto boli zaúčtované a následne použité na účel definovaný v samotných zmluvách o pôžičkách. Všetky uvedené dôkazy jednoznačne preukazujú, že medzi právnym predchodcom žalobcu a pôvodne žalovaným bola uzavretá zmluva o pôžičke na sumu 5.000,- eur dňa 7.12.2015 medzi pôvodným veriteľom V. U. O. a žalovaným, za účelom úhrady poisťného, do sociálnej a zdravotnej poisťovne, úhradu faktúr dodávateľa, stravné, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 7.12.2016. Medzi právnym predchodcom žalobcu U.om N.m ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom došlo dňa 17.12.2014 k uzavretiu zmluvy o pôžičke na sumu 5.000,- eur, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 17.12.2015. Pôžička bola poskytnutá ako bezúročná za účelom mzdy zamestnancov, úhrada faktúr dodávateľov, hráči, tréneri. Rovnako bolo jednoznačne preukázané, že dňa 19.2.2015 právny predchodca žalobcu V. U. U. ako veriteľ uzavrel so žalovaným zmluvu o pôžičke, podľa obsahu ktorej dňom podpísania zmluvy požičal dlžníkovi sumu 10.000,- eur bezúročne na dobu neurčitú, a to vkladom na bankový účet dňa 19.2.2015, pričom účelom poskytnutia pôžičky bola úhrada hráčskych zmlúv. Uvedené skutočnosti (uzavretie zmlúv o pôžičke) potvrdzujú nielen samotné písomné vyhotovenia zmlúv o pôžičke založené v spise, ale aj príjmové pokladničné doklady, resp. výpis z účtu žalovaného vo Q. H., pričom uvedené potvrdili aj svedkovia vypočutí súdom prvej inštancie. Všetky uvedené dôkazy jednoznačne preukazujú, že medzi právnymi predchodcami žalobcu a pôvodne žalovaným boli uzavreté zmluvy o pôžičke. Rovnako z vykonaného dokazovania vyplynul jednoznačný záver, že finančné prostriedky na základe týchto uzavretých zmlúv o pôžičke boli v dňoch uzavretia písomných zmlúv o pôžičkách aj reálne odovzdané, a to buď v hotovosti do poklade alebo na firemný účet, tieto boli zaúčtované a následne použité na účel definovaný v samotných zmluvách o pôžičke. K tvrdeniu žalovaného, že malo ísť o simulovaný právny úkon s tým, že sa požičané prostriedky nebudú vracaať, lebo ide o dar, odvolací súd uvádza, že túto skutočnosť začal žalovaný tvrdiť až v odvolacom konaní, čo však už nie je možné, pretože táto obrana nasledovala až po vyhlásení uznesenia súdu prvej inštancie o vyhlásení dokazovania za skončené, a teda ide o neprípustnú novotu. V priebehu konania sa žalovaný bránil najprv tým, že k reálnemu odovzdaniu peňazí vôbec nedošlo, potom tým, že malo ísť o dar, avšak nič zo svojich tvrdení nepreukázal.

16. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20.000,- eur (5.000,- eur + 5.000,- eur + 10.000,- eur) titulom zmluvy o pôžičke a rovnako správne bolo rozhodnuté, keď priznal žalobcovi aj uplatňovaný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne (resp. 5,05 % ročne) z uplatňovaných súm odo dňa nasledujúceho po splatnosti pohľadávok, resp. v súvislosti s pôžičkou na sumu 10.000,- eur odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí výzvy na úhradu peňažnej pohľadávky. Aj výška priznaného úroku z omeškania korešponduje ustanoveniu § 517 Občianskeho zákonníka, ako aj § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

17. Správne rozhodnutiu súdu vo veci samej zodpovedá aj výrok o trovách konania, keď úspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu postupom podľa § 255 a § 262 CSP (žalobca bol neúspešný iba v nepatrnej časti úroku nad 5 % ročne zo sumy 5.000,- eur od 8.12.2015 do zaplataenia), v ktorej časti bolo konanie zastavené. Z týchto dôvodov bol aj súvisiaci výrok o trovách konania ako vecne správny potvrdený.

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 a § 262 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu proti v odvolacom konaní neúspešnému žalovanému. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).